

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **A. D.**, zast. Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem, se sídlem Malá 43/ 6, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2025, č. j. OAM-387/ZA-ZA11-P11-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2026, č. j. 33 Az 12/2025-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a, ani podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“), kterou žalobce žádal z obavy z případného odvodu do armády a následně do války na Ukrajině a také ve snaze legalizovat svůj pobyt na území České republiky.

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Krajský soud poukázal na dvě samostatné linie žalobcova azylového příběhu. K první, týkající se politických aktivit žalobce na území České republiky, ve shodě s žalovaným vyslovil, že tyto aktivity nepředstavují důvod pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany. Během účasti na demonstracích v České republice vyjadřujících nesouhlas s válkou na Ukrajině a s politikou prezidenta Putina byl žalobce pouze v pozici řadového účastníka (tedy v roli pasivní a anonymní), což bez dalšího není důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany. K tvrzené pomoci ukrajinským uprchlíkům krajský soud doplnil, že bez doložení konkrétních indicií o tom, že ruské orgány o této aktivitě vědí a považují ji za natolik nepřátelskou, aby usilovaly o žalobcův postih, nelze poskytování podpory osobám prchajícím před ruskou válečnou agresí na Ukrajině hodnotit jako azylově

relevantní důvod. Nadto žalobce poskytoval uváděnou pomoc výhradně v okruhu svých známých a přátel, tedy nikoliv veřejně v rámci organizovaných humanitárních aktivit, jež by byly volně dohledatelné či jinak zjistitelné. Pravděpodobnost, že by se o nich mohly samovolně dozvědět ruské orgány, proto krajský soud považoval za prakticky nulovou.

[4] Ve vztahu k druhé linii tvrzení týkající se hrozícího povolání do armády a nucené účasti ve válce na Ukrajině krajský soud uvedl, že žalobcovy obavy z odvodní povinnosti k základní vojenské službě, v rámci níž může být vyslán do války na Ukrajině, s níž nesouhlasí, nepovažuje za opodstatněné. Vysvětlil, že žalobce již překročil zákonem stanovený maximální možný věk (v rozmezí 18 až 30 let) osoby, která je v současné době povinna absolvovat v Ruské federaci základní vojenskou službu a že žalobci ani nebyl doručen povolávací rozkaz, případně jiný srovnatelný dokument, kterým by mu byla uložena povinnost nastoupit vojenskou službu. Krajský soud upozornil i na to, že žalobní tvrzení o tom, že žalobce neuposlechl povolávací rozkaz, a hrozí mu tudíž trest, je v přímém rozporu s jeho dřívějšími vyjádřeními ve správním řízení, podle nichž byly žalobci na adresu jeho prarodičů v Ruské federaci zaslány pouze výzvy, aby se dostavil na poštu vyzvednout zásilky (aniž žalobce věděl, co je jejich obsahem). V reakci na žalobcovu argumentaci, že u prarodičů v poslední době zvonili nějací lidé (ale prarodiče s nimi kvůli zdravotnímu stavu nekomunikovali), krajský soud dodal, že v tvrzení o obavě z postihu za neuposlechnutí doručeného povolávacího rozkazu shledává především snahu o gradaci azylového příběhu, která však má zpravidla negativní dopad na hodnocení věrohodnosti azylového příběhu jako celku.

[5] K tvrzením týkajícím se obav žalobce z útoků na území Ruské federace ze strany ukrajinské armády nově vzneseným při ústním jednání v řízení o žalobě krajský soud vyslovil, že ukrajinské úderý na rozdíl od invaze ruských vojsk na území Ukrajiny nelze chápat jako totální konflikt a skutečnost, že by se žalobce jako civilista v případě návratu do Jekatěrinburgu, z něž pochází, stal obětí ukrajinského útoku, je tudíž nepravděpodobná. Krajský soud nakonec neshledal důvodnými ani námitky směřující proti kvalitě podkladů shromážděných ve správním řízení a nedostatkům zprávy Finské imigrační služby aktualizované ke dni 22. 8. 2024.

[6] Krajský soud se ale neztotožnil s dílčím závěrem žalovaného o zjevné účelovosti žalobcovy žádosti z důvodu, že ji podal až po 13 letech pobytu na území České republiky. V případě potřeby mezinárodní ochrany vznikající na místě (*sur place*) ve smyslu § 28 odst. 7 zákona o azylu se totiž z podstaty věci předpokládá vznik důvodů pro udělení mezinárodní ochrany až během pobytu v hostitelském státě. Přesto ale krajský soud nevyloučil možnost považovat podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelovou proto, že se žalobce k jejímu podání odhodlal až bezprostředně poté, co mu nebylo prodlouženo stávající povolení k pobytu na území České republiky, resp. co nesplnil podmínky pro vydání jiného pobytového titulu.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Stěžovatel především v kasační stížnosti namítá, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, neboť v otázce týkající se hrozby nucené účasti stěžovatele ve válce na Ukrajině se omezil pouze na zjištění věkové hranice pro nástup do základní vojenské služby. Dalšími aspekty, zejména pak skutečnými poměry při výkonu vojenské služby a nasazování občanů Ruské federace do války na Ukrajině, se nezabýval. Stěžovatel upozorňuje na nestabilní a vysoce dynamickou situaci okolo podmínek mobilizace a na to, že odvody a odesílání občanů Ruské federace do válečného konfliktu probíhají v rozporu s oficiálně uváděnými pravidly a předpisy. Podle stěžovatele tedy nelze bez dalšího dovozovat, že s ohledem na věkovou hranici pro základní vojenskou službu pro něj neexistuje bezprostřední riziko nucené účasti ve válce na Ukrajině, byť již hranici 30 let překročil. Jelikož už krajský soud pro tuto v žalobě vytýkanou vadu napadené rozhodnutí nezrušil, ač tak učinit měl, zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti. Krajský soud podle stěžovatele rovněž dospěl k nesprávnému závěru, že se nemusí zabývat otázkou, zda v jeho případě bylo možné považovat výkon vojenské služby spojené s účastí na ozbrojeném konfliktu za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť zjištěné skutkové okolnosti nenasvědčují tomu, že by byl stěžovatel v případě návratu do vlasti povolán k nástupu do základní vojenské služby, resp. by mu reálně hrozilo, že bude v rámci výcviku poslán do bojů na Ukrajině.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem o účelovosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z toho důvodu, že ji podal až bezprostředně poté, co mu nebylo prodlouženo stávající povolení k pobytu na území České republiky. Skutečnost, že v první řadě požádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, je v dané situaci zcela logickým postupem za situace, kdy na území České republiky pobýval dlouhodobě. Stěžovatel je přesvědčen, že celé správní řízení bylo silně ovlivněno nesprávným závěrem žalovaného o účelovosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který vyústil v to, že žalovaný rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu. Krajský soud pak pochybil, když v napadeném rozsudku převzal nesprávné závěry žalovaného o účelovosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel rovněž odmítá závěr krajského soudu, že uvedením informací týkajících se doručení povolávacího rozkazu sledoval snahu o gradaci svého azylového příběhu. Jednalo se z jeho strany o prosté vyličení pro věc rozhodných skutečností.

[10] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil také otázku, že jeho politicky motivované aktivity prováděné na území České republiky nemohou vést k pronásledování v zemi původu. Je naopak přesvědčený o tom, že po návratu do země původu bude pro své předchozí proukrajinské a protiválečné aktivity vystaven nelidskému zacházení či svévolnému trestnímu stíhání. Podle stěžovatele krajský soud v napadeném rozsudku nezvážil specifika aktuálního počínání ruského režimu, který zavedl plošnou kriminalizaci jakékoliv formy solidarity s Ukrajinou a podrobně sleduje aktivitu svých občanů v zahraničí.

[11] Stěžovatel brojí rovněž proti závěru krajského soudu o tom, že je nepravděpodobné, že by se coby civilista v případě svého návratu do Jekatěrinburgu mohl stát obětí ukrajinského útoku. Na rozdíl od krajského soudu má za to, že toto město má podstatný strategický význam a není nedosažitelným ani nepravděpodobným cílem ukrajinských vojenských úderů. Stěžovatel současně připomíná, že pro přiznání doplňkové ochrany

podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu není nutná existence totálního konfliktu, ale postačí existence ozbrojeného konfliktu, v jehož důsledku může být stěžovatel vystaven reálnému nebezpečí vážného ohrožení života. Stěžovatel tudíž uvedený závěr krajského soudu považuje jednak za nezákonný (neboť je založený na nesprávných a neúplných skutkových zjištěních) a jednak za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů (neboť není jasné, na základě jakých úvah k němu krajský soud dospěl).

IV.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou, nebo zamítnout pro její nedůvodnost. Napadené rozhodnutí i napadený rozsudek shledává souladnými s právními předpisy. Stěžovatel v kasační stížnosti nepřináší žádné nové relevantní skutečnosti, ani právní argumenty, které by nebyly vypořádány ať již ve správním, nebo posléze v soudním řízení. V kasační stížnosti pouze opakuje žalobní tvrzení, která krajský soud náležitě, srozumitelně a v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu vypořádal. Ve shodě s krajským soudem uvádí, že stěžovatelova obava z povolání k výkonu základní vojenské služby v Ruské federaci je zcela nedůvodná zejména proto, že horní věková hranice pro výkon základní vojenské služby v Ruské federaci je stanovena na 30 let (stěžovateli bylo v době vydání napadeného rozhodnutí 31 let). Stěžovatel tedy nespadá do okruhu osob ohrožených odvodem a také mu dosud nebyl doručen povolávací rozkaz, ani jiný konkrétní dokument. Podle žalovaného krajský soud v napadeném rozsudku správně aplikoval judikaturu Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie (ve věci *Shepherd* či *E. Z.*) a jelikož nebyla splněna základní podmínka reálné hrozby povolání do služby, nebyl krajský soud povinen detailně zkoumat otázku páchání válečných zločinů v rámci ozbrojeného konfliktu. Žalovaný se ztotožnil s krajským soudem i v tom, že změna a gradace stěžovatelova azylového příběhu (nová tvrzení o strachu z postihu za již doručený povolávací rozkaz) má negativní dopad na celkovou věrohodnost jeho výpovědi a že stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany je spíše motivovaná snahou o legalizaci pobytu v České republice.

[13] Jakkoliv stěžovatel učinil repliku k vyjádření žalovaného, nad rámec tvrzení obsažených v kasační stížnosti již neuvedl nic nového.

V.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přijatelností kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a s. ř. s. posuzoval, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní stěžovatelovy zájmy. V opačném případě by ji musel odmítnout jako nepřijatelnou.

[15] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Kasační stížnost je přijatelná, pokud Nejvyšší správní soud považuje za nutné a) zodpovědět zásadní právní otázku, b) sjednotit dosud rozpornou judikaturu krajských soudů, c) provést tzv. judikatorní odklon nebo d) napravit zásadní pochybení krajského soudu, jež mohlo mít významný dopad do hmotněprávního postavení některého z účastníků.

pokračování

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neuvedl, jaké důvody by měly svědčit pro přijatelnost jeho kasační stížnosti. Neoznačil právní otázku, kterou se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval, eventuálně kterou řeší judikatura správních soudů rozdílně, nebo v níž je třeba se od dosavadní judikatury odklonit. Takovou otázku z napadeného rozsudku či z obsahu spisů nedovodil ani Nejvyšší správní soud. Nejvyšší správní soud s ohledem na kasační argumentaci a v ní obsažená tvrzení neshledal ani žádná zásadní pochybení krajského soudu s dopadem do stěžovatelova hmotněprávního postavení, tedy pochybení takového charakteru, že by bylo v rozporu se samotným principem práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, pokud by k nim Nejvyšší správní soud nepřihlédl (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 Azs 19/2021 - 63). Je zřejmé, že stěžovatel se v kasační stížnosti domáhá opětovného posouzení věci, aniž by tato svým významem podstatně přesahovala rámec jeho vlastních zájmů ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] K namítané nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, kterou stěžovatel vztahuje k otázce jím tvrzených obav, že by se jako civilista v případě svého návratu do Ruské federace mohl stát obětí ukrajinského útoku, Nejvyšší správní soud především odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, v níž se problematice nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů a/nebo nesrozumitelnosti rozhodnutí věnoval (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a řadu dalších).

[18] Napadený rozsudek požadavkům uvedené judikatury vyhovuje a stěžovatelem vytýkané vady nevykazuje. Již ze samotné kasační stížnosti je nadto patrné, že stěžovatel fakticky rozporuje správnost závěrů krajského soudu, tudíž jejich zákonnost, nikoliv snad, že by tyto závěry považoval za nesrozumitelné či že by důvody rozhodnutí chyběly. To lze dovodit ze skutečnosti, že s argumentací krajského soudu polemizuje a vyvrací jeho závěry, což v případě neodůvodněného nebo nesrozumitelného rozhodnutí zpravidla není možné. Nejde zde tedy o situaci, kdy by nebylo z napadeného rozsudku seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil. Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že by krajský soud nedostatečně či nesrozumitelně odůvodnil závěr o tom, že je nepravděpodobné, že by se stěžovatel jako civilista v případě svého návratu do Ruské federace mohl stát obětí ukrajinského útoku. Prostá skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, přitom nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Nejvyšší správní soud tudíž v tomto směru neshledal zásadní pochybení krajského soudu zakládající přijatelnost stěžovatelovy kasační stížnosti.

[19] Takové zásadní pochybení Nejvyšší správní soud nespatřuje ani v posouzení stěžovatelem v řízení nastolených právních otázek. Ty se týkaly jednak obav, že by se v případě návratu do Jekatěrinburgu jako civilista mohl stát obětí ukrajinského útoku. Krajský soud vycházející z podkladů shromážděných ve správním řízení zdůraznil, že na území Ruské federace neprobíhá totální ozbrojený konflikt a dochází zde toliko k omezenému počtu bezpečnostních incidentů, které míří zpravidla na konkrétní vojenské či logistické cíle a nemají potenciál ohrozit bezpečnost všech ruských obyvatel (tím spíše,

pokud se jedná o civilisty). Z toho ve shodě s žalovaným dovodil (viz strana 11 napadeného rozhodnutí), že je nepravděpodobné ohrožení stěžovatelova života a že jsou neopodstatněné jím tvrzené obavy z ukrajinského útoku. Stěžovatel sice s těmito závěry nesouhlasí, kromě nesouhlasu však neodkazuje na jakékoliv konkrétní podklady či důkazy, z nichž by jím zastávané tvrzení o jeho reálně existujícím vážném ohrožení života svědčily. Podklady obsažené ve správním spisu, z nichž jak krajský soud, tak i žalovaný vycházeli, takovou oporou nejsou. V úvaze krajského soudu o této otázce tudíž nelze spatřovat hrubé pochybení s dopadem do stěžovatelova hmotněprávního postavení.

[20] Důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu neshledal Nejvyšší správní soud ani na základě námitek poukazujících na nedostatečně zjištěný skutkový stav (konkrétně co se týče hrozby nucené stěžovatelovy účasti ve válce na Ukrajině, jeho politických aktivit a povolávacího rozkazu). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že tvrzené nedostatky ve skutkových zjištěních, a posouzení individuálního skutkového stavu věci žalovaným samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobitelným důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. V tomto ohledu připadá v úvahu – jako důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu – toliko hrubé pochybení krajského soudu (srov. např. usnesení ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 279/2019 - 45, nebo ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 - 37), které zde kasační soud neshledal.

[21] V nynější věci považoval krajský soud podklady shromážděné žalovaným ve správním řízení z kvantitativního i kvalitativního hlediska dostatečnými ve smyslu požadavků vyplývajících z ustálené judikatury (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, nebo ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81), přičemž tyto pokrývají azylový příběh stěžovatele v celé jeho šíři a umožňují řádně posoudit všechny tvrzené skutečnosti. Nelze tedy přisvědčit tvrzením o hrubém pochybení při posouzení zjištěného skutkového stavu věci ze strany krajského soudu. Nelze přehlédnout, že stěžovatel měl možnost se seznámit s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 3. 1. 2025 a rovněž se k nim vyjádřit. Žádné vyjádření k nim neučinil a ani jejich doplnění nepožadoval. Stěží tak může založit přijatelnost kasační stížnosti jeho nynější tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a o pochybení krajského soudu, který tuto vadu nezohlednil. Mimoběžná je proto rovněž námitka, podle níž žalovaný s ohledem na závěr o účelovosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu.

[22] Přijatelnou nečiní kasační stížnost ani tvrzení o pochybeních, jichž se krajský soud dopustil při posouzení předpokladů pro udělení kterékoliv z forem mezinárodní ochrany z důvodu hrozícího nebezpečí po návratu do země původu kvůli stěžovatelovým politickým aktivitám v České republice, povolání do armády a nucené účasti ve válce na Ukrajině. Krajský soud při posouzení těchto otázek s ohledem na skutkové okolnosti případu zjiitelné ze správního spisu nepovažoval za přiměřeně pravděpodobné, že by stěžovateli v případě návratu do země původu hrozilo povolání k nástupu do základní vojenské služby nebo vyslání do bojů na Ukrajině, a to jednak proto, že stěžovatel překročil zákonem stanovený maximální možný věk pro povinnost absolvovat v Ruské federaci základní vojenskou službu (přičemž bez bojového výcviku nemůže být nasazen v jakékoliv bojové operaci, leda by se přihlásil dobrovolně), a jednak mu prokazatelně nebyl doručen povolávací rozkaz, případně jiný srovnatelný dokument, kterým by mu byla uložena

pokračování

povinnost nastoupit vojenskou službu. Pro uvedené již ani neposuzoval splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (blíže viz odst. 29. napadeného rozsudku). Tyto úvahy krajský soud podpořil také poukazem na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která je jednotná a bezrozporná a z ničeho neplyne ani potřeba judikturního odklonu o uvedených otázkách.

[23] Jedná-li se o tvrzené politické aktivity stěžovatele na území České republiky, ze skutkových okolností posuzovaného případu vyplývá, že protirežimních demonstrací se stěžovatel účastnil v pozici řadového účastníka (tedy v roli pasivní a v podstatě anonymní) a tvrzenou pomoc ukrajinským uprchlíkům poskytoval výhradně v okruhu svých známých a kamarádů. S ohledem na uvedené nelze dovodit zásadní pochybení ani v závěru krajského soudu, podle kterého je v takovém případě prakticky nulová pravděpodobnost, že by se příslušné ruské orgány o těchto aktivitách dozvěděly.

[24] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani stěžovatelova námitka, podle níž krajský soud pochybil, dovodil-li jeho snahu o gradaci azylového příběhu v žalobě oproti správnímu řízení v otázce neuposlechnutí povolávacího rozkazu. V průběhu správního řízení totiž stěžovatel tvrdil pouze to, že na adresu jeho prarodičů mu byly zasílány písemnosti, jejichž obsah mu není znám, a které prokazatelně nepřevzal. V žalobě pak již výslovně tvrdil, že neuposlechl povolávací rozkaz. Je tedy zcela zřejmé, že v této části svůj azylový příběh skutečně upravuje, resp. zvýrazňuje či významně posiluje ty jeho aspekty, které by mohly prospět vyhovění jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zcela přílehlavými jsou tak v tomto směru závěry vyplývající z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 - 96, kterých se dovolal krajský soud a na něž lze v podrobnostech odkázat (viz odst. 35. napadeného rozsudku).

[25] Ani v posouzení stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako účelové proto, že ji podal teprve bezprostředně poté, co mu nebylo prodlouženo stávající povolení k pobytu na území České republiky, respektive poté, co nezískal jiný pobytový titul podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nelze dovodit pochybení podřaditelné pod některé z kritérií zakládajících přijatelnost kasační stížnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. V tomto ohledu lze poukázat na mnohokrát vyjádřený závěr, že udělení azylu je specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušením jejich nejzákladnějších lidských práv, a nikoliv k legalizaci jejich pobytu (srov. např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94). Závěr o účelovosti žádosti tak s ohledem na skutkové okolnosti případu vyplývající ze správního spisu bylo možno učinit.

[26] Nejvyšší správní soud s ohledem na vše výše uvedené shrnuje, že krajský soud nezatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, nedopustil se ani pochybení při výkladu hmotného a/nebo procesního práva či odklonu od ustálené judikatury. Důvody přijatelnosti kasační stížnosti tudíž nejsou dány.

VI.

[27] Jelikož kasační stížnost podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, Nejvyšší správní soud ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu